

Sygn. akt II Ca 931/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grażyna Kobus

Sędziowie: SO Jerzy Dydo

SO Agnieszka Terpiłowska

Protokolant: Violetta Drohomirecka

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2018 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa D. M.

przeciwko R. S.

o wydanie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 20 września 2017 r., sygn. akt I C 1121/17

I. oddała apelację;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 135 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

(...)

UZASADNIENIE

Powódka D. M. wniosła o wydanie przez pozwanego R. S. ½ balkonu zajmowanego w budynku przy ul. (...) w K. zgodnie z prawem i o zaniechanie naruszeń posiadania i o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż pozwany w 2006r. kupił na rynku wtórnym lokal mieszkalny nr (...) składający się z kuchni, pokoju i werandy - balkonu oszklonego o łącznej powierzchni ok.35 m² wraz z udziałem (...). Pozwany nie kupił żadnych pomieszczeń przynależnych. Pozwany zajął w całości i wyremontował balkon przylegający do dwóch lokali mieszkalnych bez uchwały i zgody współwłaścicieli i tym samym naruszył art.206 k.c. Właściciele lokali nabyli jedynie prawa własności bez pomieszczeń przynależnych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podniósł, iż w sprawie nie zaistniały przesłanki statutowane treścią art. 222 k.c. albowiem powódka nie posiada legitymacji procesowej czynnej, by występować z powództwem o wydanie w sytuacji gdy nie przysługuje jej prawo własności spornego balkonu. Pozwany w takiej sytuacji nie jest

legitymowany biernie. Nieprawdą jest, że pozwany nie nabył przedmiotowego lokalu mieszkalnego wraz ze spornym balkonem, albowiem przedmiotowy balkon stanowi w istocie pomieszczenie pomocnicze lokalu mieszkalnego pozwanego, służy zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych pozwanego i jest wyłączną własnością pozwanego.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oddalił powództwo;

II. zasądził od powódki D. M. na rzecz pozwanego R. S. kwotę 287 (dwieście osiemdziesiąt siedem) zł tytułem kosztów procesu.

Sąd pierwszej instancji ustalił następujący stan faktyczny:

W budynku nr (...) położonym w K. przy ul. (...) z pomieszczenia holu na piętrze zostały zaadaptowane pomieszczenia na kuchnie należące obecnie do lokalu nr (...). Hol posiadał wyjście na balkon.

Powódka D. M. wraz z mężem R. M. w dniu 12 kwietnia 2001r. nabyła lokal mieszkalny nr (...) położony w K. przy ul. (...) położony na I i II piętrze budynku składający się z jednego pokoju i kuchni na pierwszym piętrze i jednego pokoju na drugim piętrze wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej oraz udziałem w użytkowaniu wieczystym gruntu.

Pozwany nabył lokal nr (...) w tym budynku od E. J., która zakupiła ten lokal od (...)w dniu 27 listopada 1998r. według treści aktu notarialnego lokal ten składał się z dwóch pokoi, kuchni i werandy wraz z udziałem we wspólnych częściach budynku.

Pozwany R. S. jest właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w K. przy ul. (...). Lokal ten składa się z dwóch pokoi, kuchni, werandy i przynależy do niego pomieszczenie pomocnicze – balkon służący zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych właściciela lokalu. Pozwany w wystąpił o dopisanie do składu lokalu balkonu wnioskiem z dnia 11 września 2015 r. Balkon przylega do ściany, na której znajduje się okno z kuchni powódki.

Pozwany w 2005r. zwrócił się do (...) w K. o wyrażenie zgody na wykonanie remontu mieszkania, którego jest właścicielem obejmującego m.in. przegrodzenie balkonu.

W 2006r. Urząd Miasta w K. wyjaśniał kwestię użytkowania przedmiotowego balkonu wskazując, że balkon został przydzielony do lokalu nr (...), ponieważ z tego lokalu prowadziło jedyne wyjście na balkon.

Zarządca nieruchomości, w której zamieszkuje powódka w dniu 23 października 2014r. zorganizował zebranie, którego przedmiotem była m.in. sprawa balkonu.

Decyzją z dnia 20 lutego 2015r. (...) uchylił zaskarżoną decyzję - umorzenie postępowania administracyjnego w sprawie wykonania robót budowlanych bez zgody właściwego organu - na skutek odwołania R. S. w związku z pracami podjętymi przez powódkę, która we wrześniu 2014r. bez zgody właściwego organu wyburzyła część ściany zewnętrznej istniejącej pod parapetem okna uzyskując otwór drzwiowy, po demontażu starego okna i zamontowaniu drzwi balkonowych uzyskała dostęp do balkonu. W uzasadnieniu decyzji stwierdzono, że decyzja jest przedwczesna, ponieważ nie uzyskano opinii konserwatora zabytków dotyczącej wykonanych robót budowlanych. (...) w K. decyzją z dnia 9 czerwca 2015 r. umorzył postępowanie administracyjne w sprawie wykonania robót budowlanych bez zgody właściwego organu przez właściciela lokalu nr (...).

W dniu 4 kwietnia 2017r. powódka zwróciła się do Zakładu Administracji (...) Spółki z o.o. o ujawnienie notarialnego potwierdzenia prawa własności balkonu, wniosła także o przydzielenie jej 1/2 balkonu w celu zachowania własnej prywatności i wydania pozwolenia na zamontowanie parawanu.

Powódka nie wносиła powództwa o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

W tak ustalonym stanie prawnym Sąd pierwszej instancji wskazał, iż p owództwo o przywrócenie stanu zgodnego z prawem poprzez wydanie powódce 1/2 balkonu nie mogło zostać uwzględnione.

Zgodnie z przepisem art.206 k.c. każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli. Powódka podnosiła, że balkon stanowi część wspólną nieruchomości i ona jako współwłaścicielka części wspólnej ma prawo do posiadania i korzystania z balkonu. Sąd pierwszej instancji przeprowadził dowody z dokumentów i zeznań świadka J. S. i przesłuchania stron. Dowody z dokumentów wykazały, że w wyniku wyodrębniania lokali w oparciu o operaty szacunkowe w 1998r. wyodrębniono lokal mieszkalny nr (...) położony w budynku nr (...) przy ul. (...) w K., który składał się z dwóch pokoi, kuchni werandy i balkonu. Jednak z treści aktów notarialnych zarówno z dnia 27 listopada 1998r., jak i z 22 marca 2005r. wynika, że przedmiotem sprzedaży był lokal mieszkalny składający się z dwóch pokoi, kuchni werandy. W aktach notarialnych nie wskazano w żadnym momencie, że balon przynależy do lokalu nr (...), lecz dopiero na skutek wniosku pozwanego z dnia 11 września 2015r. balkon został wpisany jako pomieszczenie pomocnicze przynależne do tego lokalu i służące zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych właściciela do księgi wieczystej prowadzonej dla lokalu pozwanego, lecz nie na podstawie aktu notarialnego, ale operatu szacunkowego lokalu nr (...).

W myśl przepisu art.5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (u.k.w.h.) W razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym treść księgi rozstrzyga na korzyść tego, kto przez czynność prawną z osobą uprawnioną według treści księgi nabył własność lub inne prawo rzeczowe (rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych).

Pozwany zgodnie z treścią księgi wieczystej wpisany jest jako właściciel lokalu nr (...), do którego należy balon, którego nie należy utożsamiać z werandą, bowiem ta wchodzi w skład lokalu, co również wynika z księgi wieczystej. Zwrócić należy uwagę, że szkic lokalu znajdujący się w operacie szacunkowym lokalu nr (...) w sposób jednoznaczny dowodzi, że weranda położona jest z boku budynku, natomiast przedmiotowy balon od frontu. Wynika to też wyraźnie ze zdjęcia k. 54 akt sprawy, jednak nie sposób zgodzić się z adnotacjami na zdjęciu i twierdzeniami powódki, że weranda kiedyś była balkonem. Z operatów szacunkowych obu lokali wynika, że lokal nr (...) to dwa pokoje, kuchnia, wc, weranda i balkon, który jednak nie był przedmiotem sprzedaży, ale został wpisany do księgi wieczystej.

Powódka nie podnosiła, by rzeczony balkon przynależał do jej lokalu, lecz, że stanowi nieruchomość wspólną, z której może korzystać jako członek wspólnoty mieszkaniowej. W kontekście brzmienia księgi wieczystej (...) jej roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem okazało się niemożliwe. W ocenie Sądu, tak sformułowane żądanie nie mogło zostać uwzględnione, ponieważ z wpisu w księdze wieczystej prowadzonej dla lokalu pozwanego w odniesieniu do powołanego przepisu art. 5 u.k.w.h. wynika, że przedmiotowy balkon stanowi jego własność.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż usytuowanie balkonu narusza prawo do prywatności powódki, wszak osoby znajdujące się na nim mogą zaglądać do lokalu powódki poprzez okno jej kuchni. Jednak rzeczą powódki powinno być najpierw ewentualne ustalenie, że balon nie należy wyłącznie do lokalu nr (...) pozwanego w wyniku powództwa o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Istotne w niniejszym postępowaniu było, czy powódka jest nieposiadającą współwłaścicielką balkonu, a pozwany posiadającym współwłaścicielem balkonu. Wnioski wypływające z przeprowadzonych dowodów pozwalają na stwierdzenie, że powódka nie jest współwłaścicielką balkonu. Bez znaczenia dla sprawy pozostają kwestie związane z prowadzonym remontem przez powódkę i utworzeniem otworu drzwiowego na balkon oraz z postępowaniem administracyjnym w tym przedmiocie. Poprzez fakty dokonane osoba nie uzyskuje prawa, lecz poprzez uzyskanie odpowiednich wpisów w księdze wieczystej.

Sąd pierwszej instancji wskazał również, iż lokal nr (...) został wyodrębniony wcześniej niż lokal powódki nr (...). Zwrócić należy także uwagę, że zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie istniał spór co do tego, czy balkon stanowi część wspólną nieruchomości. Wskazać należy, iż w zależności od konstrukcji balkonu w zasadzie należy ustalić, komu balkon służy, by ustalić, czy stanowi część wspólną, czy część składową lokalu odrębnego jednego lub kilku. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2010r. V CSK 31/10 wskazano, że loggia i balkon, służące do

wyłącznego użytku właściciela lokalu stanowiącego odrębną własność, podlegają ujawnieniu w księdze wieczystej w rubryce 1.4.4 w polu „opis lokalu”. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 19 maja 2011 r. w sprawie I ACa 35/11 stwierdził, że urządzenia i części budynku w tym balkony czy tarasy służące wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali mieszkalnych nie wchodzi w skład nieruchomości wspólnej. Elementy wewnętrzne balkonu czy tarasu (z reguły są to podłoga, balustrada, ściany boczne i sufit) stanowią część składową lokalu. Natomiast ich elementy zewnętrzne (w tym elementy konstrukcyjne) stanowią część składową nieruchomości wspólnej. Dlatego też uchwała, która przewidywała, że odśnieżanie tarasów i ich zadaszenia oraz usuwanie z nich sopli należy do właścicieli lokali nie jest sprzeczna z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (t.j. Dz.U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 ze zm.), ani innymi przepisami tej ustawy.

Sąd pierwszej instancji nie dał wiary zeznaniom pozwanego, że przegrodzenie części balkonu, o którym mowa w piśmie z dnia 18 kwietnia 2005 r. (k.33 akt sprawy) miało polegać na postawieniu drzewka w donicy w celu zasłonięcia okna pani M.. Przede wszystkim przegrodzenie według języka polskiego nie jest tożsame z postawieniem donicy. Poza tym ustawienie drzewka, które zasłoniłoby okno powódki, zasłoniłoby dostęp do światła słonecznego lokalu powódki i w kontekście obowiązujących przepisów byłoby nieuprawnione. Tłumaczenie pozwanego w zeznaniach kwestii przegrodzenia zostało przez pozwanego zupełnie nieprzemyślane.

O kosztach procesu Sąd pierwszej instancji orzekł na mocy art.98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając je od powódki jako przegrywającej proces w wysokości kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 270 zł ustalonych w odniesieniu do wartości przedmiotu sprawy na mocy § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz.1804 ze zm.) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Apelację od wyroku wniosła powódka, zaskarżając wyrok w całości i zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez wyprowadzenie na podstawie materiału dowodowego, tj. aktu notarialnego z dnia 27 listopada 1998r. oraz aktu notarialnego z dnia 22 marca 2005r., dokumentacji związanej z wyodrębnieniem lokali w 1998r. oraz dokumentacji wspólnotowej, wniosków z niego niewynikających, a to takich, że pozwany jest właścicielem spornego balkonu w sytuacji gdy z dokumentów tych wynika, że lokal pozwanego składa się wyłącznie z dwóch pokoi, kuchni i werandy;

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 234 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powódka nie obaliła domniemania z art. 3 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o księgach wieczystych i hipotece, podczas gdy z aktów notarialnych, zgromadzonej w sprawie dokumentacji w postaci rysunków, zdjęć oraz zawiadomienia o zebraniu w sprawie balkonu wynika, że wykazała ona, iż ujawnione przez pozwanego w księdze wieczystej prawo własności balkonu jest niezgodne z rzeczywistym stanem prawnym;

2. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

- naruszenie art. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o księgach wieczystych i hipotece poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że obalenie domniemania prawa określonego w tym przepisie jest możliwe wyłącznie w ramach powództwa o ustalenie treści księgi wieczystej z rzeczywistych stanem prawnym podczas gdy jego interpretacja prowadzi do wniosku, że określone w nim domniemania mają charakter domniemań prawnych wzruszalnych (praesumio iuris tantum) i mogą być obalone niemal w każdym postępowaniu sądowym, w tym również w ramach roszczenia negatoryjnego;

- błędną wykładnię art. 3 ustawy o własności lokali poprzez ustalenie, że balkon stanowi część składową lokalu a nie nieruchomości wspólnej w konsekwencji czego przyjęto, że stanowi własność pozwanego podczas gdy w istocie stanowi część nieruchomości wspólnej, ewentualnie jako część składowa lokalu współwłasność jego i powódki;

- naruszenie art. 206 k.c. w zw. z art. 222 k.c. poprzez przyjęcie, że powódka nie jest współwłaścicielem balkonu w konsekwencji nie korzysta z przewidzianej w tym przepisie ochrony i w konsekwencji jego niezastosowanie

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o:

- 1) na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania I i II instancji;
- 2) ewentualnie – na wypadek uznania przez Sąd, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy lub zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za I i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja pozostawała niezasadna.

Sąd pierwszej instancji wydał w sprawie prawidłowe rozstrzygnięcie ale oparł je na błędnych podstawach.

Nie było potrzeby czynienia ustaleń faktycznych w sprawie wobec treści żądania pozwu i wskazanych podstaw faktycznych tego żądania.

Należy zaznaczyć, iż powódka wniosła o „wydanie przez pozwanego 1/2 balkonu zajmowanego przez niego w budynku przy ul. (...) w K. zgodnie z prawem i zaniechanie dalszych naruszeń posiadania”. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazywała na naruszenie art. 206 k.c. poprzez zajęcie przez pozwanego balkonu. Powódka wskazała również, iż chciałaby korzystać z 1/2 części wspólnej jak każdy właściciel w rozumieniu art. 3 ustawy o własności lokali. Powódka opierała swoje żądanie na założeniu, iż balkon pozostaje częścią wspólną nieruchomości.

Określenie żądania pozwu determinuje rozstrzygnięcie w sprawie. Stan zgodny z prawem w ocenie powódki – opiera się na założeniu, że obie strony pozostają współwłaścicielami balkonu jako części wspólnej nieruchomości.

Uprawnienia wynikające ze wspólnego prawa polegają na tym, że współwłaściciel ma prawo do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli (art. 206 k.c.). Ustawowy model współposiadania przewiduje zatem, iż każdy współwłaściciel jest uprawniony do współposiadania i korzystania z całej rzeczy. Przy założeniu, iż sporny balkon pozostawałby we współwłasności, treść roszczeń ochronnych w przypadku naruszenia art. 206 k.c. powinna zmierzać do dopuszczenia do współposiadania rzeczy (gdy możliwe jest niezależne korzystanie przez współwłaścicieli) lub podziału do korzystania (gdy korzystanie zależy od zgodnego współdziałania). W sprawie oparcie powództwa na założeniu, iż balkon pozostaje we współwłasności właścicieli nieruchomości powinno konsekwentnie prowadzić do właściwego określenia roszczenia ochronnego w sposób wskazany wyżej. Nie jest możliwym uwzględnienie żądania pozwu opartego na powyższym założeniu, w sposób jaki wskazała powódka tj. „poprzez wydanie 1/2 balkonu zgodnie z prawem i zaniechanie naruszeń”. Nie było zatem potrzeby badania stanu prawnego nieruchomości ponieważ nawet jeśli przeprowadzenie postępowania dowodowego doprowadziłoby do założonych przez powódkę ustaleń - w następstwie, i tak nie można byłoby przyznać powódce ochrony, na podstawie żądania, jakie w tym zakresie zgłosiła.

Wydania rzeczy można się bowiem domagać od osoby, której nie przysługuje względem właściciela skuteczne uprawnienie do władania rzeczą (art. 222 § 1 k.c.). Powołany przepis jest również wskazywany w literaturze jako podstawa ochrony współwłaściciela ale jedynie jako podstawa do dopuszczenia do współposiadania (por. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 2002-02-08, II CKN 661/00, Legalis) a nie jako podstawa do żądania od współwłaściciela wydania części nieruchomości. Ochrona windykacyjna zatem uprawniająca do żądania wydania rzeczy, na podstawie art. 222 § 1 k.c. przyznana została, co do zasady właścicielowi przeciwko samoistnemu lub zależnemu, w dobrej lub złej wierze posiadaczowi rzeczy, jednakże nie przeciwko współwłaścicielowi rzeczy.

W sytuacji gdy do naruszeń dochodzi w inny sposób niż poprzez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą przysługuje właścicielowi roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń (art. 222 § 2 k.c.). W takiej sytuacji również ochrona przyznana właścicielowi przysługuje jedynie przeciwko podmiotowi, który narusza w sposób nieuprawniony cudze prawo własności.

Powódka, co należy podkreślić, nie opiera swojego roszczenia na własnym prawie, lecz wywodzi je ze wspólnego z pozwanym prawa.

Należy wskazać, iż co do zasady Sąd nie może wyrokować, co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie (art. 321 § 1 k.p.c.). Przewidziana powyższym przepisem zasada dyspozytywności oznacza, iż przedmiotem rozpoznania pozostają tylko żądania zgłoszone przez strony. Zgodność przedmiotu wyrokowania z przedmiotem procesu obejmuje również zachowanie zgodności podstawy faktycznej rozstrzygnięcia z tą, na której zostało oparte powództwo. Występując z roszczeniem powód wskazuje jakiego rozstrzygnięcia oczekuje, co jest równoznaczne z określeniem granic rozpatrywania sprawy przez Sąd (Postanowienie Sądu Najwyższego z 2000-09-27, V CKN 1099/00, Legalis). Sąd Najwyższy w cytowanym orzeczeniu wskazał, iż powód zachowuje wprawdzie prawo modyfikowania swojego żądania, niemniej jednak, dopóki tego nie uczyni, sąd nie może wyrokować, co do przedmiotu nie objętego żądaniem (art. 321 § 1 KPC). Oznacza to, iż powód jest dysponentem przedmiotu żądania i musi się w tych okolicznościach liczyć także ze skutkami procesowymi żądania, przy którym obstaje.

Sąd Odwoławczy rozpoznając apelację z powyższych przyczyn nie badał podstaw faktycznych i prawnych roszczenia – tj. czy nastąpiły zmiany w stanie prawnym nieruchomości, i czy stan prawny nieruchomości wynikający z wpisów do ksiąg wieczystych pozostaje zgodny z rzeczywistym stanem prawnym. Z przyczyn formalnych Sąd nie może odnieść się do żądania sformułowanego w oparciu o uprawnienia przyznane treścią art. 222 k.c. właścicielowi w oparciu o podstawy faktyczne oparte na wspólnym prawie stron.

Z tych przyczyn również oddalony został wniosek o zawieszenie postępowania. Wynik postępowania w przedmiocie uzgodnienia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym nie ma wpływu na możliwe rozstrzygnięcie w niniejszym procesie.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. obciążając obowiązkiem ich poniesienia stronę przegrywającą to postępowanie – powódkę. Zasądzona została od powódki na rzecz pozwanego kwota 135 zł (na podstawie § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

(...)